

خلاصه فارسی

زمینه و هدف :

آسیب نخاعی عموماً به از دست دادن توان حسی و حرکتی منجر می شود. این آسیب اغلب منجر به عوارضی می شود که روی مشکلات حسی حرکتی و اتونوم فرد اضافه می شود. و روی سلامتی، مشارکت اجتماعی و کیفیت زندگی فرد تاثیر میگذارد. هدف ما از این مطالعه بررسی وضعیت این بیماران و تعیین میزان پیشرفت ، عوارض احتمالی و کیفیت زندگی و مشارکت اجتماعی آنان در یک بازه پنج ساله در بیماران بیمارستانهای شهدا و امام رضا (ع) تبریز می باشد.

مواد و روشها :

این پژوهش یک مطالعه هم گروهی گذشته نگر می باشد که روی ۱۳۷ نفر از بیمارانی که از شهریور ۱۳۸۸ تا شهریور ۱۳۹۳ دچار آسیب نخاعی شده و در بیمارستانهای امام رضا و شهدای تبریز بستری شده اند انجام گردیده است. وضعیت کلی بیماران با توجه به اطلاعات موجود در پرونده آنان ثبت گردید و سپس از طریق تماس تلفنی وضعیت نورولوژیک فعلی آنان ، وجود عوارض تنفسی و زخم بستر از طریق پرسشنامه مربوطه ثبت گردید. همچنین کیفیت زندگی بیماران با استفاده از شاخص FIM ارزیابی شد. سپس این یافته ها با استفاده از نرم افزار آماری SPSS 19 مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

یافته ها :

نسبت بیماران مرد به زن در این مطالعه 2.18 به 1 و دهه سوم زندگی شایعترین سن و سطح استخوانی T10-L1 شایعترین سطح آسیب بوده است. ۴/۴٪ بیماران در طول بستری و ۵/۱٪ بعد از ترخیص دچار مورتالیتی شدند و علل تنفسی اصلیترین علت مرگ بوده است. ۱۳/۷٪ بیماران دارای زخم بستر بوده اند. میانگین FIM در بیماران تراپلژی کامل، تراپلژی ناکامل، پاراپلژی کامل و پاراپلژی ناکامل به ترتیب 42.25، 87.44، 63.50 و 109.93 بوده است.

نتیجه گیری :

آسیب نخاعی در مردان جوان شایعتر است و احتمالاً علت آن فعالیت بیشتر آنان میباشد. پیشرفت نورولوژیک بیشتر در ماه ها و سالهای اولیه پس از آسیب متمرکز میباشد. کیفیت زندگی پایتتر با سطح آسیب بالاتر و کامل بودن ضایعه ارتباط مستقیم دارد.

کلمات کلیدی :

تروما - آسیب نخاعی - عوارض - کیفیت زندگی